

Ελίνα Δεμερτζή

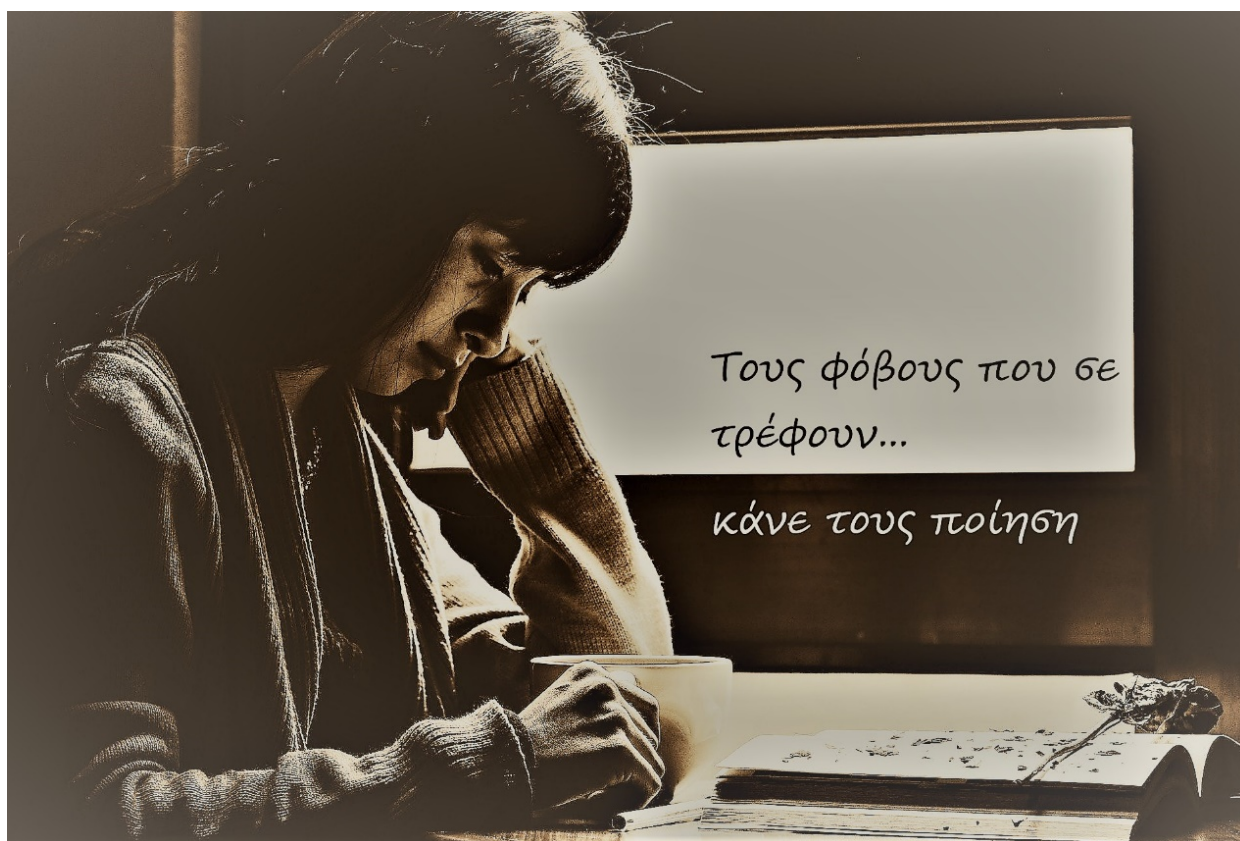
Κλεανθία Ευθυμίου

Χρήστος Κουλαξίζης

Σοφία Μπασκάκη

Γιάγκος Πλατής

Νίκος Σουβατζής

Ποιητική Ανθολογία

Τίτλος του Πρωτοτύπου: **“Τους φόβους που σε τρέφουν...κάνε τους ποίηση”**

Συγγραφείς (κατ’ αλφαβητική σειρά):

Ελίνα Δεμερτζή

Κλεανθία Ευθυμίου

Χρήστος Κουλαξίζης

Σοφία Μπασκάκη

Γιάγκος Πλατής

Νίκος Σουβατζής

Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Αθήνα, 2020

Επιμέλεια: www.sitarithra.gr

Επικοινωνία: info@sitarithra.gr

Ο κάθε συγγραφέας διατηρεί τα συγγραφικά και εκδοτικά δικαιώματα του έργου του, που παρουσιάζεται σε αυτή τη συλλογή.

Η αναδημοσίευση των έργων θα πρέπει να έχει την άδεια του/της συγγραφέα

Ο τίτλος της ποιητικής ανθολογίας βασίζεται σε στίχο του τραγουδιού «Ηλίθια αστεία» του συγκροτήματος Στέρεο Νόβα, από τον δίσκο «Στέρεο Νόβα» (Wipe Out! Records, 1992)

Εικόνες:

Εξώφυλλο: Φωτογραφία του Alberto Adán από το Pixabay

Κλεανθία Ευθυμίου, Το Σούρουπο: Φωτογραφία του Robert Balog από το Pixabay

Χρήστος Κουλαξίζης, Απρόσωπα πρόσωπα: Φωτογραφία της Lisa Runnels από το Pixabay

Ελίνα Δεμερτζή, Η Τελευταία Διαδρομή: Φωτογραφίες της Ελίνας Δεμερτζή

Ελίνα Δεμερτζή, Το Άχρηστο Άτι: Φωτογραφία της Andrea Schmidt από το Pixabay

Σοφία Μπασκάκη, Ηλιοβασίλεμα στο Μυλοπότα, Φωτογραφία Rexels από το Pixabay

Νίκος Σουβατζής, Ωδή στην Αποδημία των Ποιητών, Φωτογραφία Aquilatin από το Pixabay

Οι εικόνες που χρησιμοποιήθηκαν από την ιστοσελίδα www.pixabay.com είναι ελεύθερες για χρήση.

Περζζζιεχόμενα

Κλεανθία Ευθυμίου	4
<i>Το σούρουπο</i>	4
Χρήστος Κουλαξίζης	7
<i>Απρόσωπα πρόσωπα</i>	7
Ελίνα Δεμερτζή	9
<i>Η εκδίκηση των σημαινομένων</i>	9
Ελίνα Δεμερτζή	10
<i>Η Τελευταία Διαδρομή</i>	10
Ελίνα Δεμερτζή	13
<i>Το Άχρηστο Άτι</i>	13
Σοφία Μπασκάκη	15
<i>Ανατολή στην Ίο</i>	15
Σοφία Μπασκάκη	16
<i>Ηλιοβασίλεμα στο Μυλοπότα</i>	16
Σοφία Μπασκάκη	18
<i>Έφυγα</i>	18
Σοφία Μπασκάκη	19
<i>Ως εδώ...</i>	19
Γιάγκος Πλατής	21
<i>Καραντίνα</i>	21
Γιάγκος Πλατής	22
<i>Λήθη</i>	22
Νίκος Σουβατζής	23
<i>Μετά από αμέτρητες νεκρές μέρες</i>	23
Νίκος Σουβατζής	24
<i>Παράθυρο στη βροχή</i>	24
Νίκος Σουβατζής	25
<i>Ωδή στην αποδημία των ποιητών</i>	25

Κλεανθία Ευθυμίου

Το σούρουπο

Νύχτωσε πάλι, όπως και εχθές.

Έχει σύννεφα απόψε και το φως κατάφερε και κρύφτηκε.

Βιάζεται να φύγει να δώσει την σειρά του στη νύχτα.

Πόσο όμορφος και ήρεμος που είναι ο ουρανός, περιμένει υπομονετικά το σκοτάδι να τον πλημυρίσει.

Το φως δεν κατάφερε ακόμα να κρυφτεί, έχει αφήσει ένα πανέμορφο χρυσοκόκκινο χρώμα, σαν μικρές φλόγες φωτιάς να ζεσταίνουν τον ορίζοντα.

Μελαγχόλησα, όπως μελαγχολώ κάθε φορά για κάτι που τελιώνει.

Ανοίγω το παράθυρο να μυρίσω την νύχτα, ένα άρωμα αλλιώτικο από την μέρα, γλυκό αλλά μεθυστικό.

Τα φωτάκια στους δρόμους άναψαν κιόλας, κάθε μικρό μονοπατάκι φωτίστηκε.

Να, εκεί στο τέλος της πλαγιάς ένα ζευγαράκι, βαδίζει γοργά-γοργά στην ανηφόρα.

Κάτι λένε και γελάνε.

Την αγκαλιάζει τρυφερά και κάτι της ψιθυρίζει.

Του χαμογελάει, είναι ήρεμη, νιώθει ασφάλεια στην αγκαλιά του.

Η νύχτα δεν τους φοβίζει, Ούτε που την συλλογίζονται.

Προχωράνε και χάνονται ανάμεσα στα πυκνά δέντρα.

Έχει νυχτώσει για τα καλά. Ο ουρανός σκεπάστηκε με τον
κατάμαυρο του μανδύα, σήμερα όμως η κορώνα του δεν λάμπει
όπως στραφτοκοπούσε χθες.

Τα σύννεφα έχουν σκεπάσει το φεγγάρι.

Ανάβω το φως, το σκοτάδι έφτασε μέχρι μέσα, δεν πρόλαβε όμως να
με ακουμπήσει.

Ο ήλιος θα φανεί με την αυγή και κάτι καινούριο θα ξεκινήσει πάλι.

Χρήστος Κουλαξίζης

Απρόσωπα πρόσωπα

Πρόσωπα – απρόσωπα, σκυφτά και λυπημένα
Εννιά στους δέκα τα 'χουνε μόνιμα φορεμένα
Τα τελευταία χρόνια τ' αντίκριζα και σε μένα
Γιατί δεν έσβηνα ποτέ παλιά απωθημένα

Κι αν είσαι στον πυθμένα, τράβα για επιφάνεια
Της αυτολύπησης συνέπεια είν' η αδράνεια
Μα σπάσε αυτόν τον κύκλο, δε σου ταιριάζει η θλίψη
Το φως απ' το χαμόγελο σου, αλήθεια, μου 'χει λείψει

Ο κόσμος υποφέρει και ψάχνει σωτηρία
Μα θα σωθεί όταν μάθει να παίρνει πρωτοβουλία
Να φτιάχνει ιστορία μόνο μ' αισιοδοξία
Να χτίζει κάθε μέρα τον έρωτα, τη φιλία

Κι αν όλα μοιάζουν κρύα, άδικα και ανούσια
Φταίει που γίναμε πτωχοί τω πνεύματι ακούσια
Μα τώρα όλα θ' αλλάξουν, σειρά σου για να ζήσεις
Αγκάλιασε τον άνθρωπο και μη τον ξαναφήσεις

Ελίνα Δεμερτζή

Η εκδίκηση των σημαινομένων

Μες τα πολλά στολίδια
μπλέχτηκαν οι λέξεις.

Το ουσιαστικό χάθηκε
στον χείμαρρο των επιθέτων.

ο ψηλός, ο κοντός , ο όμορφος, ο σοβαρός...

Τα παντοδύναμα επίθετα καθορίζουν τα πάντα,
ποιος νοιάζεται πια για το ουσιαστικό;

ο άνθρωπος, ο άνθρωπος, ο άνθρωπος , ο άνθρωπος.

Τα σημαινόμενα εκδικούνται
το πάλαι ποτέ κρατερό σημαίνον.

και ο άνθρωπος χαμένος στου κόσμου τα στολίδια

Ελίνα Δεμερτζή

Η Τελευταία Διαδρομή

Κοιτώ στο χέρι μου το νούμερο.

Θυμάμαι το τρένο να σφυρίζει.

Επέστρεψα , μα η καλή μου βαλίτσα
έμεινε εκεί, εκεί και τα όνειρά μου.

Κοιτώ στο χέρι μου το νούμερο

Θυμάμαι πάντα εκείνη τη διαδρομή.

Για κάποιους κάποιες διαδρομές
είναι οι τελευταίες.....

Κοιτώ στα χέρια μου το νούμερο.

Θυμάμαι τη συμβουλή σου

και κλέβω την ομορφιά από τα τοπία
βλέποντάς τα , για να τα κάνω αιώνια.

Κοιτώ στο χέρι μου το νούμερο

και θυμάμαι πια να γεμίζω τη βαλίτσα

με όμορφες αναμνήσεις και όνειρα
πριν γίνει και αυτή έκθεμα σε μια βιτρίνα.

Ελίνα Δεμερτζή

Το Άχρηστο Άτι

Έχει γεράσει πια το γενναίο άτι
και ετοιμάζονται να το σκοτώσουν,
βλέπεις τώρα δεν μπορεί να στολίζει
τις στροφές του ποιητή.

Έχει γεράσει πια το γενναίο άτι
και είναι πια ένας άχρηστος στίχος,
καμία ρίμα με αυτό πια δεν ταιριάζει.
Τώρα το άλλοτε γενναίο άτι τρώει μονάχα σανό
και ζητά περιποίηση.

Έχει γεράσει βλέπεις πια το γενναίο άτι

Σοφία Μπασκάκη

Ανατολή στην Ίο

Ακόμα μια Ανατολή στην Ίο να μου δείχνει τη Δύση μου.
Μόνη τριγυρίζω στα στενά σοκάκια περιμένοντας να ξεπροβάλλει
εκείνος,
σαν τον ήλιο το πρωί.
Μάταια όμως...
Η σκέψη του πυρετός μέσα στην κάψα του καλοκαιριού.
Η μυρωδιά του πάνω μου ποτισμένη,
αρνείται να φύγει...
Η θύμηση του κορμιού του πλάι μου ζεστή ακόμα.
Με μια ανάσα βυθίζομαι στη δίνη απ' τ' άγγιγμα του.
Ακόμα μια Ανατολή με βρίσκει δίπλα του, μα τόσο μακριά.

Σοφία Μπασκάκη

Ηλιοβασίλεμα στο Μυλοπότα

Μέσα στη θάλασσα που χρυσίζει,
χάνεται ο ήλιος κι οι σκέψεις μου μαζί.
Τραγούδι κάνω το όνομα σου,
να στο φέρουν οι Σειρήνες να τ' ακούς.
Οι σκέψεις σωρός τσουβαλιάζονται στο μυαλό μου,
σε αυτό το δείλι που έχει τη ματιά σου.
Τα συναισθήματα παγωμένα,
στο απέραντο κενό μέσα μου.
Ένα χάδι, μια αγκαλιά, στον πυθμένα της ζωής μου,
όλα τα απωθημένα παίρνουν τη μορφή σου.
Προχωρώ μα μένω στάσιμη,
τα βήματα μου με οδηγούν στο χθες.
Χάνομαι μα δε με βρίσκω,
βυθίζομαι σε ένα ηλιοβασίλεμα στο Μυλοπότα...

Σοφία Μπασκάκη

Έφυγα

Μάζεψα τα θρύψαλα της ερημιάς μου
θύματα της μοναξιάς μου
και έφυγα...

Ξεπούλησα την ψυχή για μια αγκαλιά
μες του Ιούδα τα φιλιά
και έκλαψα...

Άρπαξα ξημέρωμα τα πράγματα μου
αποσκευές, χαλάσματα
και ξέφυγα...

Άδειασα στ' αμάξι πίκρα μα και θλίψη
απ' τη ζωή μη μου λείψει
και πόνεσα...

Δάκρυσα χαράματα έξω απ' την πόρτα
σε μια τελευταία βόλτα
και χάθηκα...

Χάραξα πάνω στο τζάμι της απάτης
λόγια μισά αυταπάτης
και έσβησα...

Έριξα τέλος στην κακή παράσταση
έξι μ' οκτώ κατάσταση
και πέταξα...

Έχασα την τελευταία ανάσταση
στου έρωτα διάσταση
και πέθανα...

Σοφία Μπασκάκη

Ως εδώ...

Κι έρχεται κάποια στιγμή που λες «ως εδώ...» και ψάχνεις να βρεις τη ζωή σου, τα θέλω που ανακατεύτηκαν με τα πρέπει, τα γιατί που χάθηκαν στην ασάφεια, τα όνειρα που στοιβάχτηκαν στις σκέψεις ...

Κι έκανες υπομονή στο «κι άλλο...», περίμενες να έρθει η κατάλληλη στιγμή, που σε προσπέρασε ξανά και ξανά, αφήνοντας σε στο κενό της προσμονής.

Κι ήθελες να κομματιάσεις τη σιωπή, αυτή την ύπουλη σιωπή που σε έπνιγε νωχελικά χωρίς να παίρνεις ανάσα και σε βύθιζε σε μια άβυσσο σκοτεινή.

Κι ένιωθες θεατής σε ένα κόσμο που δεν ήταν ο δικός σου, που ποτέ δεν ανήκες κι όμως δόθηκες, αναλώθηκες, χάθηκες μέσα σε αυτόν.

Κι έτρεχες να ξεφύγεις, από τον πόνο, τη θλίψη, την οργή, που σε βασάνιζαν ανοίγοντας πληγές ποτισμένες με πίκρα.

Κι έμεινες εδώ, να κοιτάς τα κύματα που χτυπούσαν πάνω στην πλώρη του δικού σου καραβιού ψάχνοντας για ένα φάρο να φωτίσει το δρόμο της επιστροφής.

Κι έκλαψες βουβά, για όσα έχασες και όσα ξέρεις πως θα χάσεις ακόμα, αδειάζοντας την ψυχή σου σε ανήλιαγα σοκάκια, σε υποσχέσεις που δόθηκαν στο χθες.

Κι έπεσες πάλι, για να συρθείς ματώνοντας, μέχρι να βρεις τη δύναμη να ξανά σηκωθείς και να βαδίσεις στο δρόμο της απόγνωσης.

Κι άνοιξες διάπλατα την αγκαλιά, να σφίξεις ό,τι πιο πολύ αγαπούσες και διαλύθηκε, ξεψύχησε μέσα στα δυο σου χεριά, δεν άντεξε τον πόνο της αγάπης.

Κι έφυγες να πας σε άλλα μέρη, μα ποτέ δεν ξέφυγες από τη σκιά του
εαυτού σου, που σε πλάκωνε και σε ρίζωνε στο πουθενά.

Κι έρχεται κάποια στιγμή που λες «ως εδώ...» και βρίσκεις το κρυφό
πέρασμα σου, άγνωστο, μυστηριώδες, τρομακτικό και φεύγεις
περνώντας την απέναντι όχθη.

Γιάγκος Πλατής

Καραντίνα

Άκου να δεις τι έπαθα...

Έμεινα σπίτι και το παρελθόν μου χτύπησε το κουδούνι.

Το αναθεματισμένο!

Ούτε να το κοιτάξω δεν μπορούσα.

Το κλώτσησα μία, δύο, τρεις...

Εκεί αυτό...

Τι και αν φόρεσα γάντια και μάσκες για να το αποφύγω.

Με κούρασε!

Αν ξανάρθει το βράδυ, θα ανοίξω την πόρτα, όσο αργά και να 'ναι.

Και ας πέσω εξουθενωμένος στο πάτωμα...

Γιάγκος Πλατής

Λήθη

- Αλήθεια λες; Δε θυμάται κανέναν;
- Ναι ρε, σου λέω! Τίποτα.
- Δεν το πιστεύω.
- Ούτε εγώ, μέχρι που τον είδα
- Και τι έλεγε;
- Για αυτά που ονειρευόταν όταν ήταν παιδί...

Νίκος Σουβατζής

Μετά από αμέτρητες νεκρές μέρες

Και να που μετά
από αμέτρητες
νεκρές μέρες
φτάσαμε σε ένα
κυριακάτικο πρωινό

Τα μάτια μας
είχαν συνηθίσει στο σκοτάδι
Τα αυτιά μας
είχαν συνηθίσει στη σιωπή

Τα χέρια μας
είχαν συνηθίσει στο κρύο
Οι καρδιές μας
είχαν συνηθίσει στη μοναξιά

Έπρεπε να γνωρίσουμε
τον κόσμο απ' την αρχή

Νίκος Σουβατζής

Παράθυρο στη βροχή

Τα πάντα είναι προϊόν συναλλαγής
Ακόμα και η θλίψη και η μελαγχολία
που σου πουλάνε σε πολυτελή συσκευασία
έναντι υψηλού τιμήματος
Φτηνά συναισθήματα ακριβά πουλημένα
Ψεύτικες ζωές μέσα σε ευρύχωρα σπίτια
με ακριβά έπιπλα και έξυπνες συσκευές
Μα εγώ το μόνο που διεκδικώ
είναι ένα παράθυρο στη φθινοπωρινή βροχή
και μια καρδιά που πάλλεται από αγάπη

Νίκος Σουβατζής

Ωδή στην αποδημία των ποιητών

Χάθηκε ανάμεσα στους στίχους
αναζητώντας μια ανήσυχη ζωή
και έναν ηρωικό θάνατο

Έφυγε μόνος
- όπως συνηθίζεται -
αφήνοντας κληρονομιά
την ψυχή του
τυπωμένη σε φτηνό
χαρτί τυπογραφείου